

in memoriam

PROF. NIKO LUBURIĆ

IN MEMORIAM PRIJATELJU I SURADNIKU ČASOPISA SV. CECILIJA

Napustio nas je nenadano i prebrzo naš dragi Niko kako smo ga od milja zvali u Zagrebu. Volio je Zagreb i Hrvatsku iznad svega. Jednom mi reče u povjerenju da mu se duša ispuni radošću čim dođe u Zagreb i dosta mu je jedna kava i može se vratiti zadovoljan u Mostar. Sa Zagrebom su ga vezale mnoge lijepe uspomene.

Pohađao je Institut za crkvenu glazbu u danima domovinskog rata. Sklanjao se u skloništa sa svima nama u vrijeme uzbuha i strepio za sudbinu Hrvatske kao i svi mi. Marljivo je studirao na Institutu i uspješno završio studij. Upoznao je mnoge ljude, uspostavio dobre kontakte i svaki njegov dolazak u Zagreb mnoge je raspoložio, posebno njegov prepoznatljiv grohotan smijeh koji je odzvanjao Kaptolom. Tijelom snažan, a u duši dobar kao malo dijete rado je bio viđen kako u Svećeničkom domu na Kaptolu gdje je redovito odsjedao tako i u bogosloviji, Institutu za crkvenu glazbu, obližnjem cafe

baru Capucineru gdje je uveseljavao i oraspoložio svojim dolaskom ljubazne konobare. Volio je ove naše krajeve i prilikom jednog posjeta rodnoj kući našeg prvog predsjednika Franje Tuđmana u Velikom Trgovištu ostao je zapanjen ljepotom Hrvatskog zagorja i dobrotom ljudi. U njemu je kucalo iskreno hrvatsko srce koje voli svoju vjeru, svoju domovinu, svoj narod, a druge ne mrzi niti omalovažava. Preko njega upoznao sam hercegovačkog čovjeka, skromna, iskrena, marljiva, darežljiva, Bogu i domovini vjerna i odana. Mnoge smo sate proveli zajedno u diskusijama o problemima cr-

kvene glazbe, kao i o raznim drugim temama. Mnoge smo svete mise molili zajedno u Svećeničkom domu. Moglo mu se sve reći. Nije bio uvredljiv, osjetljiv, već si je dopuštao šalu i na svoj račun. Jednostavno Niko je bio ljudina kojega se nije moglo zaobići, ne susresti, ne vidjeti i ne pozdraviti. Izgledao je uvijek raspoložen, nasmijan a što je skrivao u sebi glede bolesti to samo on zna i dragi Bog. Ponekad mu se doista vidjelo na licu da nešto skriva u sebi. Kao da mu je duša plakala i patila ali je skrivao suzu i onda kad mu je bilo najteže kao što pjeva Kićo Slabinac u dirljivoj pjesmi „Nije moja duša prazna“. Stoički je podnosio svaku nepravdu koju je doživljavao, a neke su mu postale nažalost sastavni dio života. U razgovoru s njime teško ga je pogodio odlazak iz Sarajeva nakon 16 godina rada na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Nije puno pričao o tome ali vidjelo se da ga je to boljelo više od svake druge boli ali nikad nije ni jednu riječ rekao protiv bilo koga. U Mostaru se dobro snašao i uz svoju rodbinu, rođenu sestru, šogora i druge iz obitelji lakše i brže su mu zacijeljele sarajevske čežnje i rane.

Za vrijeme blokade radi korona virusa čuli smo se nekoliko puta i uvijek su prve izgovorene riječi bile „Doći ću ja opet u Zagreb.“ Tu je rečenicu izgovorio i u bolnici kad smo se čuli posljednji puta. Nažalost to je ostala samo velika želja. Nije uspio ni prirediti slavlje sa zborom za

ustoličenje novog mostarskog biskupa za koje se tako radosno spremao. Svevišnji je imao druge planove i pozvao ga u svoj orkestar u svoj zbor pravednika gdje će pred licem Boga velikoga pjevati Gospodnju pjesmu.

Odlaskom Nike izgubili smo najvjernijeg suradnika časopisa sv. Cecilije. Vjerno je bilježio sve crkveno-glazbene događaje iz Bosne i Hercegovine i pomno izvještavao u časopisu, a godinama je neumorno pisao u nastavcima o hercegovačkoj pučkoj popijevci i drugim temama. Nije žalio sebe niti je kukao nad troškovima prijevoza od Mostara, a prije od Sarajeva da dođe u Zagreb i sam osobno vidi svoj pisani članak u završnom prijelomu časopisa. Radio je to volonterski uz mali financijski obol izdavača za putne troškove i to tek u posljednje vrijeme. Teško ćemo naći tako vjerna i vrijedna suradnika i zato mu svi iz uredništva od srca zahvaljujemo na velikom trudu i zalaganju oko časopisa sv. Cecilija. Neka mu dobru Bog da nagradu kad mu mi nismo stigli dati, a vjerujemo da je svojim životom, svećeničkim i profesorskim služenjem zavrijedio Božju blizinu i lice Njegovog gledati. Neka počiva u miru Božjem, a svima koje je Nikin odlazak iznenadio i ražalostio, posebno njegovoj rodbini neka Gospodin udijeli utjehu i snagu vjere u vječni život.

Glavni urednik časopisa sv. Cecilija i uredničko vijeće:

Prof. mr. art. Miroslav Martinjak

DA SE NE ZABORAVI

Početak listopada 2019. izišla je iz tiska knjiga Nike Luburića *Da se ne zaboravi, II. knjiga, Glazbena izvješća iz Sarajeva i Mostara 2008.-2018.*, koju je izdalo Hrvatsko književno društvo sv. Jeronima iz Zagreba.